

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/47/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712202477
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5712202477.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpený advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, proti odporcovi: Z. Z., nar. X.X.XXXX, bytom M., B. XXXX/X, t.č. na neznámom mieste, v konaní zastúpený opatrovníkom Mestom Martin, za účasti vedľajších účastníkov na strane odporcu: 1/ O.z. právna pomoc spotrebiteľom, so sídlom v Košiciach, Sofijská 13, IČO: 42 247 268, právne zastúpené JUDr. Ladislavom Mikušom, advokátom so sídlom v C., A. K. X a 2/ Spotrebiteľské združenie OSA, so sídlom v Bratislave, Fedinova 9, IČO: 42 260 086, právne zastúpené HKP Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Sasinkova 6, o zaplatenie 1.322,71 eur s príslušenstvom, na základe odvolaní navrhovateľa a vedľajších účastníkov na strane odporcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 8C/120/2012-140 zo dňa 13.11.2012, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Návrh vedľajších účastníkov 1/ a 2/ na strane odporcu na prerušenie konania a na predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie z a m i e t a .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd v celom rozsahu zamietol žalobu, ktorou sa navrhovateľ domáhal uložiť odporcovi povinnosť zaplatiť sumu 1.322,71 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % zo sumy 938,89 eur od 11.12.2009 do zaplatenia titulom nesplatených záväzkov zo zmluvy o kontokorentnom úvere uzavretej dňa 16.3.2004 medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom. Vychádzal zo spotrebiteľského charakteru predmetného právneho vzťahu, postúpenia pohľadávky na navrhovateľa (dňa 10.12.2009 postúpená pohľadávka na istine vo výške 1.322,71 eur) a následne s ohľadom na námietku premlčania vznesenú vedľajšími účastníkmi, ku ktorej sa zároveň pripojil aj opatrovník odporcu, konštatoval premlčanie uplatneného nároku.

V tejto spojitosti uviedol, že zmluva o kontokorentnom úvere bola uzavretá na dobu určitú a to na jeden rok od podpísania zmluvy, t.j. 16.3.2005. Najneskôr dňa 16.3.2005 preto právnemu predchodcovi navrhovateľa začala plynúť 3-ročná premlčacia lehota, pričom postúpenie pohľadávky na jej plynutie nemá vplyv. Vo vzťahu k navrhovateľom predloženej dohode o uzavretí splátkového kalendára o uznaní záväzku zo dňa 20.12.2010 poukázal na ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa odporca ako spotrebiteľ nemohol vopred vzdať svojho práva na vznesenie námietky premlčania, ktorý mu Občiansky zákonník priznáva, nakoľko by si tým zhoršil svoje zmluvné postavenie.

O trovách konania prvostupňový súd rozhodol tak, že ich náhradu odporcovi a vedľajším účastníkom nepriznal. Procesne úspešnému odporcovi žiadne trovy konania nevznikli, vo vzťahu k vedľajším účastníkom (na strane odporcu) poukázal na skutočnosť, že paušálny vstup združení na ochranu spotrebiteľa do konania na základe vlastnej iniciatívy, bez ohľadu na stav konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť úkonov o vôli nemožno považovať za dôkaz o vôli združení naplniť cieľ združení - ochranu práv spotrebiteľa. Vstup týchto združení do konaní, v ktorých nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania, najmä keď sa dali zastúpiť advokátom, čo navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Aj v predmetnom prípade právny zástupca spotrebiteľského združení OSA žiadal priznať náhradu trov konania už v čase, keď podal oznámenie o pristúpení do konania a žiadal o zaslanie návrhu s prílohami, t.j. v čase, keď nebol oboznámený s konkrétnymi okolnosťami predmetného konania. S ohľadom na § 150 ods. 1 O.s.p. preto súd uzavrel, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa pre ktoré nemusí výnimočne náhradu trov konania celkom alebo z časti priznať. Zároveň uvedené trovy nepovažoval na účelne vynaložené.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ a žiadal zmenu napadnutého rozsudku v zmysle vyhovenia návrhu v plnom rozsahu, alternatívne zrušenie veci a jej vrátenie súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytykal súdu nesprávne právne posúdenie a nedostatočné zistenie skutkového stavu. Poukázal na predloženú Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznanie záväzku zo dňa 20.12.2010, prostredníctvom ktorej odporca uznal svoj záväzok voči navrhovateľovi vzniknutý zo zmluvy o kontokorentnom úvere čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa ho splatiť. Argumentoval, že predmetná dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, t.j. má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Zároveň odporca potvrdil vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených v čl. 3 bod 3.4. Dohody (správne bod 3.1 Dohody - pozn.odvol.súdu). Podľa navrhovateľa preto došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu, ktorého zákonným následkom je prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby.

Vo väzbe na uvedené odvolateľ predkladá porovnanie inštitútov uznania práva podľa § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a uznania dlhu podľa § 558 OZ. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods. 1 OZ viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. K prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní vedel alebo nie. Na rozdiel od uvedeného, úprava obsiahnutá v ustanovení § 558 OZ spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní, so vznikom vyvrátenej domnienky, že dlh v čase uznania trval. Z tohto dôvodu navrhovateľ rozporuje zamietnutie návrhu pre premlčanie nároku, nakoľko považuje za zrejmé, že ak by aj odporca v čase uznania dlhu nevedel o jeho premlčaní, právny účinok spojený s uznaním práva nastupuje aj v takomto prípade.

Zároveň odvolateľ namieta, že odporca nespochybnil podpis dohody, ani neuplatnil námietku premlčania. Takýmto prístupom súdu dochádza k popretiu procesnej zásady rovnosti účastníka a k neprimeranej ochrane spotrebiteľa, vedúcej k úplnému zbaveniu zodpovednosti spotrebiteľa za plnenie svojich povinností, vyplývajúcich zo záväzkového vzťahu. Je navyše v samotnom záujme spotrebiteľa, že po splatení dlhu v zmysle uzavretej dohody nebude figurovať v databáze neplatičov, čím môže v budúcnosti zlepšiť svoje postavenie pri žiadosti o úver. Dohoda neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie. Obsah dohody nie je rozsiahly, odporca ju podpísal vo svojom bydlisku, mal možnosť si ju prečítať, ako aj odmietnuť. Ide teda o prejav slobodnej vôle odporcu, ktorý si je vedomý svojho záväzku uzavrieť s navrhovateľom predmetnú dohodu a svoj záväzok postupne splatiť. V dohode nie je určená výška splátok, nakoľko odporca žiadal splnenie dlhu v neprimerane nízkych splátkach v porovnaní s výškou istiny, čím sa doba splácania neúmerne predĺžila, avšak navrhovateľ sa nebráni plneniu dlhu aspoň v čiastočných splátkach. K podpisu dohody nebol žiadnym spôsobom donútený. Jej uzavretím nedochádza k zhoršeniu postavenia odporcu ako spotrebiteľa, naopak, môže splniť záväzok ohľadne ktorého sa dostal do omeškania, v splátkach.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadril vedľajší účastník 1/ na strane odporcu. Poukázal na okolnosť, že dlh odporcu bol premlčaný už pred podpísaním dohody o uznaní dlhu. Dohody (o uznaní dlhu) sú podpisované spotrebiteľmi po vynútenej návšteve pracovníkov navrhovateľa. Dohoda je predkladaná spotrebiteľom na podpis s vysvetlením, že ide o dohodu v splátkach. Navrhovateľ neinformuje svojich dlžníkov o tom, že dlh je premlčaný, ani o následkoch premlčania a následkoch uznania dlhu. Aj v danom prípade preto možno predpokladať, že odporca podpísal dohodu o splátkovom kalendári bez toho, aby vôbec vedel čo znamená premlčanie dlhu, vedel o tom, že jeho dlh je premlčaný a vedel o skutočnosti, že ak by nepodpísal dohodu o uznaní dlhu a na súde vzniesol námietku premlčania, súd navrhovateľovu žalobu zamietne. Z poznatkov praxe vyplýva, že zo strany navrhovateľa je uzavretie dohody prezentované ako jediné možné riešenie ich situácie, ako sa vyhnúť exekúcii, čo však vzhľadom na existenciu námietky premlčania nie je pravdou. Pracovníci dostávajú za získanie takýchto podpisov provízie, preto všemožne aj za použitia lesti využívajú právnu nevedomosť spotrebiteľov, ich neskúsenosť a tiešeň (zmluvy podpisujú medzi dverami, pred vchodom do bloku, na dvore pri rôznych prácach, v prítomnosti iných ľudí, v časovej tiesni, zavádzaním o podstatných informáciách a pod.). Text vedomostí dlžníkov o premlčanom dlhu navrhovateľ sofistickovane skryl do bodu 3 predformulovanej dohody označenej ako „úhrada záväzku“, ktorej stať vôbec nesúvisí s uznaním dlhu a nie je možné rozumne očakávať, že by sa tam toto pre spotrebiteľa významné prehlásenie malo nachádzať. Zdôraznil povinnosť (§ 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa) predávajúceho nekonať v rozpore s dobrými mravmi, pričom takýmto sa rozumie konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje znaky diskriminácie alebo vybočenie z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklostí a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

V prípadoch podobných súdnej veci má spotrebiteľ za to, že ide len o podpísané dohody o splátkach a pritom ani netuší význam toho, čo podpisuje, a to uznanie premlčaného dlhu. Neposkytnutím podstatných informácií spotrebiteľ urobil rozhodnutie, ktoré ho poškodzuje a ktoré by informovaný spotrebiteľ inak neurobil. Informácie, že dlh je premlčaný, aké sú účinky premlčania a aké by boli účinky tejto dohody, sú pri uzatváraní takejto dohody pre priemerného spotrebiteľa informácie nevyhnutné a podstatné, aby sa mohol zodpovedne rozhodnúť pre uzavretie takejto dohody. V dohode zároveň chýba určenie výšky splátky (neurčitosť záväzku), z čoho je evidentné, že účelom predloženia tejto dohody bolo len vylákať podpis k uznaniu dlhu. Uzavrel, že je ťažko predstaviteľné, aby spotrebiteľ dobrovoľne a bez poskytnutia akejkoľvek výhody zo strany navrhovateľa sa rozhodol v čase, keď jeho dlh už bol premlčaný, pri riadnom oboznámení sa so všetkými okolnosťami prípadu, zhoršiť si svoje postavenie a znovu obnovil alebo predĺžil navrhovateľovi dobu, dokedy si môže navrhovateľ od neho dlh vymáhať a to až na desať rokov.

Proti výroku o nepriznaní (im) náhrady trov konania podali odvolania aj vedľajší účastníci 1/ a 2/ na strane odporcu a (zhodne) žiadali zmenu napadnutého uznesenia v zmysle priznania náhrady trov konania voči navrhovateľovi. V rozsiahlych podaniach poukazovali na širšie súvislosti spotrebiteľských vecí a nutnosť dôslednej ochrany práv spotrebiteľa, ku ktorej práve činnosť vedľajšieho účastníka, vrátane kvalifikovaného zastúpenia advokátom, prispieva. Dôkazom toho je i úspech odporcu v súdnej veci, keď k zamietnutiu návrhu došlo z dôvodu vedľajším účastníkom vznesenej námietky premlčania, ide teda o trovy účelne vynaložené. Námietka premlčania pritom nebola daná zo strany hlavného účastníka a nemohla byť daná ani zo strany súdu. Bez právneho posúdenia a vznesenia kvalifikovanej námietky premlčania zo strany vedľajšieho účastníka by v danom prípade nemohlo byť na ňu zo strany súdu prihladané, pričom je možné, a zároveň pravdepodobné, že hlavný účastník by bol vo veci neúspešný. Odvolatelia tiež vyčítali okresnému súdu nerovnaký prístup, pokiaľ ide o právne zastúpenie (a z neho vyplývajúce nároky na náhradu trov konania) dodávateľských firiem a občianskych združení na ochranu spotrebiteľa. K odvolaniu pripojili rozhodnutia viacerých súdov, ktoré mu nárok na náhradu trov konania priznali. Namietali tiež aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p., na ktorú, podľa ich názoru, nebol dôvod, keďže súdený prípad nemá žiadne znaky výnimočnosti.

Zároveň vedľajší účastník 1/ na strane odporcu navrhol prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p., keď za prejudiciálne otázky, ktoré majú byť predložené Súdnemu dvoru Európskej únie považoval:

- či je v súlade s čl. 7 Smernice 93/13 EHS apriori nepriznanie nákladov právneho zastúpenia v súdnom konaní občianskemu združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov, pretože zo svojej podstaty takéto združenie musí mať odbornú spôsobilosť hájiť dotknuté záujmy;

- či je vnútroštátna možnosť pre súdy aj z úradnej povinnosti vyhlásiť neprijateľnú zmluvnú podmienku za neplatnú, dostatočnou zárukou ochrany práv spotrebiteľa a v tejto súvislosti či úkony právneho zástupcu združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov, ktoré smerujú k tomu, aby spotrebiteľ nebol takouto podmienkou viazaný, sú apriori nadbytočné a neúčelné;

- či pod právom na súdnu ochranu a právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov sa rozumie aj právo na náhradu trov konania;

- či je porušením základného práva združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov, ak mu súd neprizná náhradu trov konania a nevysporiada sa so zjavne odlišnými rozhodnutiami súdov v obdobných veciach?

Vedľajší účastník 2/ na strane odporcu žiadal, aby odvolací súd, v prípade, že sa stotožní s názorom súdu prvého stupňa, prerušil konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a požiadal Súdny dvor Európskej únie „o rozhodnutie o práve spotrebiteľského združenia na plnohodnotné právne zastúpenie - vrátane práva na priznanie náhrady trov konania v prípade, ak procesné úkony združenia budú v súdnom procese na prospech spotrebiteľa a budú mať v časti týkajúcej sa účasti spotrebiteľského združenia za následok úspech vo veci - ako o predbežnej otázke.“

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniam vedľajších účastníkov na strane odporcu žiadal napadnutý výrok rozsudku súdu prvého stupňa potvrdiť. Nevidel význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka, keďže samotnou úlohou združenia je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch. Zároveň z aktívnej činnosti vedľajšieho účastníka je zrejmé, že disponuje značným rozsahom (právných) informácií a preto dokáže samostatne dostatočne brániť záujmy spotrebiteľov. Pokiaľ bol odporca v konaní zastúpený zvoleným advokátom, nebolo potrebné, aby záujmy odporcu chránil aj vedľajší účastník. Takisto navrhovateľ pripojil k svojmu podaniu viaceré rozhodnutia súdov, ktoré potvrdzovali jeho vyjadrenia.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolania podali k tomu oprávnení účastníci konania (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1,2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil z čiastočne iných dôvodov.

Prvostupňový súd náležite vyvodil spotrebiteľských charakter predmetného záväzkového vzťahu. Za účelom zdôraznenia vecnej správnosti jeho záverov odvolací súd dodáva, že na spotrebiteľské právne vzťahy je potrebné aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva aj vo vzťahu k právnym úkonom, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu a teda aj na právny úkon uznania dlhu. V tejto spojitosti hodnotí zámer navrhovateľa dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky podpísaním dohody o uznaní záväzku ako nekalú obchodnú praktiku. Skutkové okolnosti prípadu umožňujú vysloviť záver (už pravidelne akceptovaný aplikačnou praxou súdov) o naplnení zákonných znakov tohto zákonného inštitútu a to nedostatku odbornej starostlivosti - Istivým vnútením jednostranne ne/výhodného právneho titulu spotrebiteľovi bez jeho potrebného informovania - na strane dodávateľa vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorý predpokladá osobitnú/zvýšenú starostlivosť, ako aj potencionálne riziko, že takéto konanie naruší správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe. Navrhovateľom tvrdené (údajné) zlepšenie postavenia navrhovateľa nemôže byť u spotrebiteľa tak zásadnou okolnosťou, aby vyvážila výhody vyplývajúce z možnosti účinného uplatnenia námietky premlčania vo vzťahu k relatívne vysokej dlžnej sume. Žiadne iné benefity pre spotrebiteľa z uznania dlhu, resp. dohody o splátkach - ktorá v konečnom dôsledku ani nebola uzavretá - nevyplývajú. S ohľadom na relatívne benevolentné správanie dodávateľa pri poskytovaní pôžičiek, osobitne pri nebankových subjektoch, ktoré poskytujú úvery zásadne bez akýchkoľvek záruk a každému, možno zároveň vysloviť silnú pochybnosť o samotnom „zlepšom postavení“ odporcu. V neposlednom rade ani zakomponovanie/umiestnenie textu o vedomosti odporcu o premlčaní dlhu do poslednej vety bodu 3.1 Dohody, označeného ako

„Forma splatenia záväzku“ nezodpovedá starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi.

Z určujúceho hľadiska je preto správny záver, že dohoda o uznaní záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatná a preto bola dôvodne uplatnená námietka premlčania. Uvedený záver platí bez ohľadu na to, či ide o uznanie podľa § 558 OZ alebo § 110 ods. 1 OZ, preto je právna komparácia odvolateľa o rozdieloch medzi týmito inštitútmi irelevantná.

Pre úplnosť krajský súd dodáva, že sa nestotožňuje so záverom, že uznaním dlhu sa odporca vopred vzdáva svojho práva vzniesť námietku premlčania. Samotný okresný súd konštatuje, že v čase uzavretia predmetnej dohody bol už dlh premlčaný, t.j. odporca už mohol vzniesť námietku premlčania, absentuje preto atribút vzdania sa určitého práva „vopred“. Osvojenie si prezentovaného výkladu by prakticky znamenalo nepoužiteľnosť inštitútu uznania dlhu, nakoľko tento vždy so sebou obnáša „vzdanie sa práva vzniesť námietku premlčania“ v takomto chápaní, čo nepochybne nezodpovedá zámeru zákonodarcu. V skutočnosti však príslušnému subjektu nič nebráni po uplynutí premlčacej doby vzniesť námietku premlčania.

Vo vzťahu k odvolaniam vedľajších účastníkov (proti nepriznaniu náhrady trov konania) odvolací súd prioritne vychádzal z kritéria účelnosti vynaložených trov (§ 142 v spojení s § 146 O.s.p.), ktoré kritérium je rozhodujúce pri priznávaní náhrady trov konania jednotlivým - v konaní zainteresovaným - subjektom. Posúdenie uplatňovaných trov prostredníctvom tohto základného kritéria musí predchádzať eventuálne posúdenie ich (ne)priznania v zmysle § 150 ods. 1 O.s.p., t.j. z hľadiska dôvodov hodných osobitného zreteľa. Účelnosť vynaložených trov je pritom potrebné posudzovať vo svetle okolností každého jednotlivého súdneho prípadu.

Krajský súd konštatuje, že odmenu za úkony právnej služby poskytnuté vedľajším účastníkom na strane odporcu ich právnymi zástupcami v súdnej veci nemožno kvalifikovať ako účelne vynaložené trovy. Je nepochybné, že takmer totožné vyjadrenie vo veci samej dotknutí vedľajší účastníci predkladajú v ďalších niekoľkých stovkách súdnych sporov. Nadväzne je plne dôvodným záver, že vo svojej podstate ide len o „vpísanie“ údajov napr. o označení veci, účastníka, termínoch pojednávania, a pod. do vopred pripraveného textu. Takúto činnosť rozhodne nemožno považovať za tak odborne náročnú, ktorá by bola vyžadovala úplné právnické vysokoškolské vzdelanie, vrátane príslušnej advokátskej praxe. Jedná sa totiž o bežné administratívne úkony, ktoré vedľajší účastník - ako občianske združenie kreované práve na ochranu práv spotrebiteľa - je spôsobilý vykonať samostatne a bez akýchkoľvek zásadnejších problémov.

Odvolací súd nepovažoval za významné, či k úspechu v spore viedlo vznesenie námietky premlčania, prioritne totiž za dôvod nepriznania náhrady trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi považoval neúčelnosť ich vynaloženia z hľadiska právnej nenáročnosti a „formulárovitosti“ právnych podaní.

Vo vzťahu k širším súvislostiam, na ktoré v podstate poukazujú tak odvolatelia, ako i navrhovateľ, krajský súd dodáva, že hľadisko účelnosti trov právneho zastúpenia v prípade zastupovania vo väčšom množstve totožných prípadov (relevantným je už počet dosahujúci niekoľko desiatok) uplatňuje štandardne vo svojej rozhodovacej činnosti. To znamená, že rovnako posudzuje účelnosť trov právneho zastúpenia (okrem iného) u dodávateľov i u spotrebiteľov, pričom základom je vedomosť, predovšetkým z vlastnej rozhodovacej činnosti (§ 121 O.s.p), o početnosti argumentačne totožných úkonov právnej služby, v rámci ktorých sa iba obmieňajú údaje o jednotlivých účastníkoch, o spisových značkách súdneho konania, o označení zmlúv, o časových údajoch a pod.

Odvolací súd nevyhovел návrhom vedľajších účastníkov na strane odporcu, aby prerušil konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a požiadal Súdny dvor Európskej únie o zodpovedanie prejudiciálnych otázok, nakoľko vedľajším účastníkom 1/ vymedzené prejudiciálne otázky neboli vôbec významné z hľadiska rozhodnutia o posudzovanom výroku a ani ich eventuálne kladné zodpovedanie by nebolo spôsobilé

podmieniť iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Vo vzťahu k jednotlivým otázkam je nutné zdôrazniť, že odvolateľ v nemalej miere podsúva právne stanoviská, ktoré súd prvého stupňa a ani odvolací súd nezaujal (najmä tvrdenia o právnych názoroch „apriori“). Celková formulácia otázok je neprimerane zavádzajúca, sugestívna a zamlčivajúca podstatu individuálneho posúdenia prejednávaneho prípadu. Obdobne pri procesnom návrhu vedľajšieho účastníka 2/ nie je naplnený základný predpoklad povinnosti prekladať prejudiciálnu otázku a to spornosť výkladu práva Európskej únie (viď rozsudok Súdneho dvora C-283/81 vo veci „CILFIT“).

V uvedenej súvislosti je žiaduce uviesť, že odvolací súd „nerozporuje“ oprávnenie vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania (samozrejme účelne vynaložených), ani oprávnenie dať sa zastupovať v spore advokátom. Inými slovami o náhrade trov vedľajšieho účastníka rozhoduje odvolací súd na základe tých istých východísk a záverov, ako o náhrade trov (samotných) účastníkov konania.

O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Žiadny z odvolateľov nebol v tomto štádiu konania (ohľadne svojho opravného prostriedku) úspešný, preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu odvolacích trov. Odporca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a v súvislosti s týmto konaním mu žiadne trovy vlastne ani nevznikli.

Zároveň mali navrhovateľ a vedľajší účastníci na strane odporcu síce úspech v odvolacom konaní vo vzťahu k odvolaniam „protistrany“, ale krajský súd nimi uplatňované trovy tohto štádia konania (spočívajúce v trovách právneho zastúpenia) nepovažoval za účelne vynaložené. Vo vzťahu k týmto trovám totiž v plnom rozsahu platí vyššie rozoberaná argumentácia o neúčelnosti trov právneho zastúpenia pri vykonaní úkonu účastníka, ktorý je takmer identický vo vyššom množstve vecí a menené sú len údaje o konajúcom súde, o spisových značkách súdneho konania, o protistrane a pod.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .